

İfadesizler

– E.Kirişçi · 26 Mayıs 2018

Büyük bir hapisaneyi andıran şehrin üzerini gri bulutlar örtmüştü. Yağmur çiselemektedir. Binlerce insan gökdelenlerin zemin katlarından metro duraklarına iniyordu. Yeryüzünde yürüme ayrıcalığı seçkin azınlığındı. Trenleri bekleyenler siyah elbiselerin içinde donuk ifadeyle raylara bakıyordu. Göz bebekleri güneş görenlerin kine göre hemen hemen üç kat daha büyüktü. Tren durağa yanaşıp durdu. Kalabalık kapılara yığıldı. Grubun arkasındaki turnikelerden genç bir erkek koşarak atladı. Trenin kapısı kapanmak üzereyken eliyle tutup kendini içeri attı. Çalan sirenle birlikte tren hareket etti. Genç kapüşonunu açıp dikkat çekmeden etrafı süzdü. Herkes önüne bakıyordu. Demir tekerlerin ritmik sesi vagonları doldurmuştu. Aniden saatlerin alarmları çaldı. Mekanik hareketlerle ceplerden, çantalardan göz damlaları çıkarılıp damlatıldı. Aynı mekanik hareketlerle damlalıklar yerlerine sokuldu. Genç söylenir gibi olduğunda ifadesiz bakışları üzerinde hissetti. Yüzündeki duvarı andıran ifadeyi korudu. Bakışlar önlerine döndü. Yüzdeki duvar ifadesi, mekanik hareketler, sanki insanlar birer robotmuş gibi sürüp giden hayat. Bütün bunların arkasında başka bir şey daha olmalı diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ne zaman düşüncelere dalsa yüz kasları iradesi dışında hareketlenmekteydi. Yüzde herhangi bir ifade büyük cezalara hatta 'derin vadi' ye sürülmeye bile sebep olabilmekteydi. Suç ifadeleri dersinde ilgisini en çok 'gülme' çekmişti. Sadece fotoğrafta görmüştü. Sistem en büyük ceza gülümseyenlere verilmekteydi. İfadelerle birlikte kelimeler de yasaklanmıştı. Başta değişim kelimesi vardı. Değişim kelimesini akıldan geçirmek bile takip edilebilmekteydi. Neyse ki babasıyla yaşadığı zamanlarda babası aklını takip edilmeden kullanmasının yollarını öğretmişti. Dudakları hafif bir şekilde hareket etti. "Baba." Telefonuna gelen mesaja tekrar baktı. 'Babanız ölmek üzere. Ölümü esnasında yanından olursanız cesedin ne olacağına karar verebilirsiniz.' Yaşlılar yurduna çağırılmıştı. Çocukluğunu yetiştirme kamplarında yüz binlerce çocukla birlikte geçirmişti. Kardeşi ve aile fotoğrafı yoktu. Evlilik kurumu büyük yıkımdan sonra beşler konseyi tarafından kaldırılmış üreme faaliyeti 'tarla' tesislerinde 'ekim ve biçim' olmak üzere iki safhada gerçekleştirilmekteydi. Saatine baktı. İneceğe durağa yaklaşmıştı. Tren frenleyerek durdu. Peron üzerindeki yürüme bantları hareket etti. Yolcular bantlara adım attıklarında retina tarayıcıları tarafından gidecekleri yer sisteme kaydedilmekteydi. 'John Frello 1.seviye yaşlılar yurdu.' Bant hızlandı. Kişi varış noktasına geldiğinde başının üzerine şeffaf plastik bir hortum inip vakumlu havayla içeri emilmekteydi. John çevresine baktı. Binlerce insan hortum ağlarının içinde solucan gibi ilerleyip binalara giriyordu. Bütün bu tuhafılık burnuna kadar çıkmıştı. Aklına fotoğraf geldi. Soğuk soğuk terlerken başının üzerine hortum indi. 'Cup.' Emildi. Aşağı, yukarı, sağa, sola dönerken yolculuğu yurdun durak noktasında bitti. John hortumdan yavaşça aşağı düştü. Hortum yükselip gözden kayboldu. Ölümü bekleyenlerin hattı yurt zeminine pembe olarak boyanmıştı. Hattı takip ederek geniş bir salona girdi. Yüzlerce ihtiyar beden mermer yatakların üzerine uzanmıştı. John mesajla gelen numaraya baktı. Yatakların üzerinde mavi ışıklarla rakamlar yazmaktaydı. Işıklara dikkat kesildi. "Oradasın!" Adımlarını hızlandırdı. Babasını gördü. Mermer yatağa yanaştı. Babasının gözleri kapalıydı. Elini tuttu. İhtiyarın göz kapakları aralandı. John' un elini sıktı. Avuçlarında babasının sıcaklığını

hissedince tüyleri diken diken oldu. Hemen arkasından bir ses işitti. 'John Frello, babanızın ölümü sonrası cesedi nasıl değerlendirebileceğinizle ilgili bilgilendirme yapacağız.' John başını hafifçe çevirdi. Görevli çeşitli seçenekleri sıralıyordu. Gömmek dışında onlarca seçenek vardı. Liste uzayıp giderken ihtiyar adamın yanakları, dudakları kıpırdadı. John şaşırıldı. Kalp atışı hızlandı. İhtiyarın dudak kenarları kulaklarına doğru gerildi. Kaşları yarım çember olup yukarı kalktı. Fotoğraftaki ifade. Gülümsüyordu. John kendisini babasının gülümsemesine bıraktı. Ona katıldı. İlginç bir şey oldu. İhtiyar kahkaha da attı. Görevli panikleyip telsizini çıkardı. John gülümseyerek ona bakınca görevli de dehşet içinde gülümsedi. Listeyi yırtıp attı. İhtiyar gözlerini kapamıştı. John'la görevli kahkahalara boğuldu. Mermer yataklardan başlar yukarı doğru kalktı. Yakınlarını bekleyen ifadesizler saç uçlarından ayak parmaklarına kadar terlemişti. Suratları ağrı içindeydi. Yüzlerce hortum varış noktasına inerken neşe sesleri salonda çınlamaktaydı. Silahlı görevliler bir bir hortumlardan düşüyordu.